

Tien

Langzaam open ik mijn ogen. Ik knipper een paar keer en kijk wat de rood verlichte cijfers op het nachtkastje me te vertellen hebben. Vier minuten voor half zes. Ik glimlach en rol mijn hoofd weer terug naar het midden van mijn hoofdkussen. Ook vandaag klopt het weer. Al tien jaar lang word ik op deze datum precies op dit tijdstip wakker. Maar vandaag voelt anders.

Naast me hoor ik Thijs' rustige ademhaling. Zonder hem aan te raken rek ik me langzaam uit. Een lange gaap volgt. In tegenstelling tot mij is Thijs een lichte slaper en na al die jaren weet ik dat iedere aanraking hem zal wekken. Juist in de periode waarin we zitten gun ik hem nog een extra uurtje rust voordat de dag begint.

Thijs is mijn man. Volgende week zijn we negentien jaar getrouwd en we zijn nog steeds dol op elkaar. Dat is in onze vriendenkring wel anders; in de afgelopen jaren zagen we steeds vaker hoe huwelijken of relaties op de klippen liepen. Vanaf de zijlijn sloegen we hun verdriet, vechtscheidingen, en het getouwtrek om hun ooit uit liefde geboren kroost gade. Na een aantal jaar ontdekten we het patroon in de gebeurtenissen; steeds ging het na het krijgen van de kinderen mis. Mede om die reden besloten wij kinderloos te willen blijven. Wij zouden van elkaar gaan genieten, van onze vrijheid en van het leven. En dat deden we ook. We maakten carrière waardoor we in een mooi huis diep in de Zuid-Limburgse bossen konden wonen en genoten van de verre reizen die we samen maakten.

In de hoop de slaap nog even te kunnen vatten sluit ik mijn ogen. Helaas denken mijn gedachten daar anders over en zo zie ik Thijs daar gisteravond weer zitten, aan die vreemde eettafel hier beneden. Starend naar zijn scherm gingen zijn vingertoppen met minimaal honderdvijftig aanslagen per minuut tekeer over zijn toetsenbord. Vanaf de ijskoude zwartleren bank hield ik mijn mok hete thee tussen mijn handen geklemd en staarde naar het tafereel. Ik fantaseerde dat het tikkende geluid wat Thijs' handen produceerde regendruppels op het dak van ons eigen huis in Limburg waren. Het leidde me af van mijn gedachten aan morgen. Aan de uitslag.

Halverwege de avond besloot ik korte metten te maken met mijn uitstelgedrag. Ik stond op en liep naar de rood-witte shopper die ik vanmiddag nonchalant in de hoek van de kamer had gezet. Een voor een haalde ik de vier pakjes gekleurde vlaggetjes eruit en vervolgens de kaarsjes en de twee opblaasbare goudkleurige cijfers. Als laatste toverde ik de grote roze stoffen hoed die ik als eerste kocht tevoorschijn.

"Kijk schat, grappig hè, zo met die vilten kaarsjes en paarse 'tien' aan de bovenkant." Ik hield de hoed voor me omhoog en Thijs keek ernaar. Hij knikte, en terwijl hij dat deed zag ik dat zijn linker ooglid wat hing. Dat gebeurt alleen wanneer hij oververmoeid is. Eigenlijk kan het ook niet anders zijn nu, want in zijn functie in de top van de financiële wereld is het nauwelijks te doen om op afstand te werken. Gelukkig stellen zijn manager en naaste collega's zich begripvol op en kreeg hij er, zolang de behandelingen zouden duren, akkoord voor het thuiswerken. Al zijn we niet thuis.

De drie korte klopjes op de deur halen me uit mijn gedachtestroom.

"Pap, mam..." een korte stilte volgt. "Mag ik al komen knuffelen bij jullie?" Ik weet dat ze niet kan wachten om naar beneden te gaan op haar speciale dag. Zachtjes antwoord ik haar dat ze mag binnenkomen. Thijs' kreun en de vlugge manier waarop hij zich naar de muur draait vertelt me dat hij hier anders over denkt.

"Tadaaa, hier is jullie jarige jet hoor!" roept Lola blij uit. Nog voordat ik iets kan terugzeggen drukt ze al op de lichtknop, waarmee ze de felle lamp boven ons bed inschakelt. De gebiedende zin die in me opkomt slik ik in. Vandaag mag alles. Vandaag is haar dag. Juist vandaag. Juist omdat dit zomaar eens de laatste kan zijn.

"Kijk eens hoe mooi ik me heb aangekleed." Ik duw mijn handen in het matras, waarmee ik mezelf tot zitten dwing. Na drie keer knipperen zie ik helder en zie hoe onze prachtige meid in de deuropening een pirouette maakt. Het strakke lijfje van de jurk die ze aan heeft getrokken glitteren de talloze zilveren pailletten alsof ze uit zichzelf licht geven. Ik kijk snel weg omdat ik zie dat het Lola's ingevallen buik benadrukt. De wijde sweaters die ze normaal gesproken draagt staan haar veel beter. Bij elk rondje dat ze draait raakt de onderkant van haar jurk aan beide zijden de deurposten.

Ons enige kind kwam onverwacht. Ik, Amber, bleek bijna elf jaar geleden bij het minuscule percentage van alle vrouwen te horen die toch zwanger werd terwijl ze de pil trouw slikte. Het begon allemaal met vermoedheid. Ik dacht eerst dat het door mijn drukke baan kwam. Ik kwam wel vaker doodmoe thuis. Daarna kwam misselijkheid opzetten en ook daar zocht ik niets achter. Ook bezocht ik zoals iedere lente opnieuw drie keer per week de sportschool om nog voor de zomer over een strak bikinilijf te beschikken. Zonder resultaat. Ik hoor mijn vriendinnen nog zeggen; 'Am, de veertig komt nou eenmaal dichterbij en dan wordt afvallen lastiger.' Het leek me geen abnormale verklaring. Mijn moeder dacht er echter anders over. Zij adviseerde me om een zwangerschapstest te doen. Ik lachte het weg maar kocht er toch een. Na vier testen - die allemaal dezelfde twee streepjes lieten zien - bezochten Thijs en ik een verloskundige. Ik bleek al vijf maanden zwanger te zijn. Er was dus geen weg meer terug. Na veel tranen besloten we samen onze schouders te zetten onder het ouderschap. In de vroege ochtend van tien januari werd onze prachtige Lola geboren.

"Zeg, hoe zie jij dat knuffelen precies voor je Lola, met deze enorme feestjurk aan?" Acuut houdt ze op met draaien en in een sierlijke beweging trekt ze de jurk over haar hoofd. Met een doffe plof valt hij op de grond. Typisch Lola; altijd snel in oplossingen bedenken. Ze gaat naast me staan en met haar hoofd schuin zet haar allerliefste lach op.

"Nou kijk, gewoon zo!" Ze opent haar armen en ik zie haar ogen twinkelen. Zo blijft ze even staan. Ik ben blij dat die energieke bruine kijkers, in tegenstelling tot haar lange blonde haren, wel mochten blijven bestaan. Ook al zijn ze niet meer omlijnd met wimpers, de warmte die ze uitstralen is nog steeds hetzelfde als voordat we in deze nachtmerrie terecht kwamen.

Voor ik het weet ligt Lola tussen ons in. Ik sla de deken over ons drieën heen en trek haar dicht tegen me aan. Ook Thijs lijkt zich te herinneren waarom Lola zo uitgelaten is op dit tijdstip en draait zich om voor ons jaarlijkse ritueel op deze datum. Met beide armen omklemmen we ons meisje en nadat we samen van drie naar één hebben afgeteld zeggen Thijs en ik tegelijkertijd:

"Kom eens hier ons kleine kapoentje, je bent jarig en daarom krijg jij honderd zoentjes!" Lola giechelt en neemt onze kus-aanval met gesloten ogen in ontvangst. Daarna is haar rechterwang rood zie ik. Thijs moet zich nodig scheren. Zo blijven we alle drie nog even liggen. Bewuster dan alle voorgaande jaren geniet ik van dit moment. Ik adem haar geur in en klem haar nog iets steviger tegen me aan. Een pijnscheut schiet van links naar rechts in mijn buik wanneer ik haar ribben door haar dunne hemd heen in mijn onderarm voel prikken. Stilletjes vraag ik me af waarom ons meisje, ons enige kind, ons prachtige cadeau deze ziekte moest krijgen. Ik vraag me af waarom andere kinderen van haar leeftijd wel gewoon en gezond tien jaar mogen worden en Lola niet. Ik voel een traan langs mijn hoofd glijden. En nog een.

"Komen jullie mee naar beneden?" Lola's fluisterstem redt me uit mijn verdrietige toestand. Bevestigend wrijf ik mijn neus op en neer langs haar wang en veeg daarmee ongemerkt mijn gezicht droog aan het kussen.

Let's do this.

Nadat ik in de vreemde keuken tien kaarsjes in de chocoladetaart heb geprikt steek ik ze met een lucifer een voor een aan. Met de taart in mijn handen wandel ik voorzichtig de keuken uit en begin met zingen.

"Lang zal ze leven, lang zal ze leven....." Ik nader de eettafel, waar Thijs en Lola op me zitten te wachten. Thijs zingt uit volle borst met me mee en Lola straalt van oor tot oor. De grote stoffen verjaardagshoed valt helemaal over haar oren heen, eigenlijk is hij iets te groot. Het voordeel ervan is dat er nu niets van haar haarloze hoofd te zien is. Precies zoals ze het zelf graag ziet, want ze schaamt zich voor haar 'kankerhoofd', zoals ze dit tijdens haar boze momenten noemt.

Met elke stap die ik richting de eettafel zet word ik me bewuster van het lied dat ik heb uitgekozen om te zingen. Bij ieder woord sta ik even stil en laat het diep op me inwerken. 'Lang' is een rekbaar begrip. Ik zet de taart pal voor Lola neer. Thijs zit tegenover haar en zit al klaar met zijn camera. Het uitblaas-moment kan beginnen.

Toen we net te horen hadden gekregen dat Lola kanker heeft, draaide haar oncoloog er niet omheen. Lola's overlevingskansen waren fifty-fifty. Het toedienen van de chemokuur startte, gezien

de hoogte van de tumormarkers in haar bloed, nog diezelfde avond. Het ziekenhuis voor kinderoncologie waar de behandeling zou plaatsvinden is meer dan tweehonderd kilometer van onze woonplaats verwijderd en daarom kregen we een huisje in de buurt toegewezen voor zolang de behandeling zou duren. Of de behandeling zou aanslaan was nog maar de vraag. Vanmiddag horen we of dat zo is.

Dan volgt 'hoera'. De eerste roep ik met een lach, bij de vierde 'hoera' voel ik tranen opkomen die ik gelukkig bij de negende keer heb ingeslikt. Bij de laatste blaast ze in een keer alle tien de kaarsjes uit. Een applaus volgt.

"Nu mag je een wens doen, Lola," zeg ik met iets te hoge stem. Ze knikt.

"Heb ik net al gedaan mam, tijdens het uitblazen van de kaarsjes. En ik ga jullie niet vertellen wát ik heb gewenst, want anders komt het niet uit, toch?" Ik knik en kijk naast me. Thijs' ogen glimmen en zijn adamsappel beweegt op en neer. Ik ga staan.

"Zo, tijd voor taart jongens, wie wil?"

Het geluid van klikklak hakken op de gang haalt me terug in de realiteit. Ik leg het boek dat ik probeer te lezen naast me in de vensterbank en staar door het raam. Ik zie hoe sneeuwvlokken het weidse landschap, als poedersuiker op een pannenkoek, hebben bedekt. De kou die het uitstraalt symboliseert mijn gevoel van opkomende spanning en ik wrijf met beide handen over mijn onderarmen. De afgelopen weken hebben we geleerd dat dit steeds dichterbij komende geluid vanaf de gang betekent dat er een 'lange jas' oftewel een arts in aantocht is. Het blijkt keer op keer een kickstart te zijn voor een snelle ademhaling, hoge hartslag en kippenvet.

Vanochtend werd Lola's bloed afgenomen voor onderzoek en ik weet dat de uitslag hiervan ons gaat vertellen of voortzetten van de chemotherapie zin heeft. De uitslag zou vanmiddag binnenkomen, vertelde de zuster ons. De zes buisjes bloed belandden in een kartonnen bakje en samen met de zuster verlieten ze de ziekenhuiskamer. Wij bleven er met z'n drieën achter en de tijd tikte langzaam voorbij. Af en toe haalde ik koffie. We lunchten samen. En nu is 'vanmiddag' aangebroken. Met voeten als lood en trillende benen loop ik naar de deur. Mijn handen volgen hun voorbeeld en daarmee krijg ik de deurbel omlaag geduwd.

"Goedemiddag, mag ik binnenkomen?" Ik neem een hap adem en knik. In de hoop wat voorinformatie in dokter De Vries' ogen te kunnen lezen kijk ik haar kort maar tevergeefs in haar helderblauwe ogen. Deze vrouw is goed in haar vak.

"Hallo dokter De Vries," Lola doet haar oortjes uit wanneer ze de brenger van goed of slecht nieuws haar gezichtsveld ziet binnen wandelen.

"Gefeliciteerd met je tiende verjaardag Lola." De arts schudt haar de hand en ik ben blij dat ze haar best doet de spanning te laten zakken.

"Heb je al cadeaus gehad vandaag dame?" Ze laat Lola's hand los en terwijl ze haar onderzoekend maar glimlachend aankijkt, knijpt ze tegelijkertijd haar ogen wat samen. De rilling over mijn rug overvalt me.

"Dank u wel," antwoordt Lola snel en alsof ze dokter De Vries' vraag niet gehoord heeft stelt ze gelijk de wedervraag waar ik bang voor ben: "U komt me op mijn verjaardag toch hopelijk niet vertellen dat ik dood ga he?" Ik houd mijn adem in. Ik ben blij dat Thijs naast me staat en zijn arm over mijn schouders heeft gelegd. De warmte die dit geeft laat me weer uitademen.

"Mag ik eerst even gaan zitten?" Zonder te wachten op antwoord pakt de arts een stoel. Wij volgen haar voorbeeld en nemen aan de andere kant van Lola's bed plaats.

"Lola, vanochtend heeft de zuster bloed afgenomen," zo begint dokter De Vries. Ik kan nog niets opmaken uit haar stem. Lola gaat in kleermakerszit op het wit-met-blauw gestreepte dekbed zitten, pakt mijn hand vast, en knikt op een snellere manier dan normaal. "Dit bloed hebben we onderzocht. Zo kunnen we zien of de chemokuur de tumor in je buik kleiner maakt. Als dat zo is zijn er minder tumormarkers in je bloed te zien." Ze laat een korte stilte vallen en ik blijf de arts zonder te knipperen aankijken. Of ik het me inbeeld of niet; de spieren in haar gezicht lijken zich wat te verzachten en na een langzame knik gaan haar beide mondhoeken omhoog. "Ik heb goed nieuws Lola, de kuur slaan aan. Dat is mijn verjaardagscadeau vandaag aan jou."

Lola's hand verdwijnt razendsnel uit mijn greep en slaat deze, samen met haar andere voor haar open mond.

“Echt?” Dokter De Vries knikt met gesloten ogen.

“Echt Lola. Echt. We kunnen doorgaan met de kuur.” Lola springt van haar bed af en slaat haar armen om ons heen. Dan laat ze ons weer los, doet een stap achteruit en op een been maakt ze dezelfde pirouette als vanochtend in onze slaapkamer. De glitters op haar jurk lijken nog mooier te schitteren dan vanmorgen in onze slaapkamer. Ik laat mijn hoofd op Thijs' schouder vallen. Tranen van geluk rollen uit mijn ogen.

“Pap, mam, zie je wel, mijn wens komt uit,” roept ze blij uit terwijl ze oneindig veel rondjes blijft draaien. “Ik ga nog veel ouder dan tien worden!”

Esther Everse Poortvliet